

Дяволътъ да изкочи срещу ми, неща да зная! Да-а!

— Господъ да ни пази, синко, не думай, Господъ да ни пази! — въздъхна бабичката и се прекръсти

А свещитѣ трепкаха надъ покойника и езицитѣ на пламъчетата все повече се навеждаха на една страна. Невидимата струя студенъ въздухъ, която идваше отъ полуоткрехнатия двукриленъ прозорецъ ги полъхваше. И, изведнажъ, като отъ внезапенъ поривъ на вѣтъръ, едното крило на прозореца съ шумъ се разтвори, нѣщо изпука и свѣщитѣ едновременно угаснаха.

Всички насѣдали около ковчега, подскочиха отъ страхъ и се развикаха въ тъмнината. Катя и бабичкитѣ изпискаха, инвалидътъ тъпчеше шумно съ дървения си кракъ на едно мѣсто.

Само Илия, между всички тѣхъ, не помръдна отъ своя столъ и не изгуби куражъ. Макаръ силно развълнуванъ, съ разтреперани ръце, той запали клечка кибритъ и една отъ свещитѣ. Пламъчето слабо огрѣ неподвижното, мъртво-бледо лице на покойника, както и прибледнѣлитѣ като него лица на живитѣ.

— Е, успокойте се, нѣма нищо! — каза смутено Илия. — Всичко е отъ вѣтъра... вихрушка... Ето на, така отъ нищо се изплашватъ хората... и после отъ суевѣрие виждатъ всѣкакви работи... видения... възкрѣснали... Глупости!...

И когато, поуспокоени, всички отново насѣдаха да дочакатъ утрото и погребението, той почна да разказва разни случки отъ живота си въ Америка, а инвалидътъ — случки отъ време на войната.

Суевѣрниятъ страхъ, въ кжшичката на Черногоровъ, поне за тѣхъ двамата, бѣ победенъ и мъртавъ като стопанина — неговата нещастна жертва.